

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 179 (XXIII) — Nr. 343

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Miercuri, 18 mai 2011

SUMAR

	<u>Pagina</u>
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE	
Decizia nr. 177 din 8 februarie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 298 alin. (2) ultima liniuță din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii....	2–3
Decizia nr. 184 din 10 februarie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 185 ¹ alin. (3), art. 193 alin. (2) lit. a), art. 206 ⁵¹ alin. (1), art. 212 alin. (1) și art. 213 din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal și art. 220 alin. (1) lit. a) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală	3–5
Decizia nr. 186 din 10 februarie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 192 ⁴ alin. (2), art. 206 ²¹ alin. (10) și art. 206 ⁴³ alin. (3) și (4) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal	6–7
Decizia nr. 209 din 15 februarie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 2 lit. b) și art. 6—11 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 24/2008 privind accesul la propriul dosar și deconspirarea Securității și ale art. 6 din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor.....	8–10
Decizia nr. 251 din 17 februarie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 5 alin. (1) lit. a) teza întâi din Legea nr. 221/2009 privind condamnările cu caracter politic și măsurile administrative asimilate acestora, pronunțate în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989	10–13
Decizia nr. 266 din 22 februarie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 360, art. 363 alin. 1 și 3 și art. 385 ³ din Codul de procedură penală	14–15

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 177

din 8 februarie 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 298 alin. (2) ultima liniuță din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Ionița Cochintu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Simona Ricu.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 298 alin. (2) ultima liniuță din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii, excepție ridicată de Societatea Comercială „Petrom” — S.A. din București în Dosarul nr. 921/40/2009 al Tribunalului Botoșani — Secția civilă, care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 3.808D/2010.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Curtea dispune a se face apelul și în dosarele nr. 3.809D/2010 și nr. 3.815D/2010, având ca obiect excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 298 alin. (2) ultima liniuță din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii, excepție ridicată de Societatea Comercială „Petrom” — S.A. din București în Dosarul nr. 1.836/40/2009 al Tribunalului Botoșani — Secția civilă, respectiv în Dosarul nr. 1.402/90/2010 al Tribunalului Vâlcea — Secția civilă.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Curtea, din oficiu, pune în discuție conexarea dosarelor.

Reprezentantul Ministerului Public arată că este de acord cu conexarea cauzelor.

Curtea, având în vedere identitatea de obiect a cauzelor, în temeiul art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, dispune conexarea dosarelor nr. 3.809D/2010 și nr. 3.815D/2010 la Dosarul nr. 3.808D/2010, care a fost primul înregistrat.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate, având în vedere jurisprudența constantă a Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, constată următoarele:

Prin încheierile din 16 iunie 2009, pronunțate în dosarele nr. 921/40/2009 și nr. 1.836/40/2009, **Tribunalul Botoșani — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 298 alin. (2) ultima liniuță din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii.**

Prin Încheierea din 10 septembrie, pronunțată în Dosarul nr. 1.402/90/2010, **Tribunalul Vâlcea — Secția civilă a sesizat**

Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 298 alin. (2) ultima liniuță din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii.

Excepția de neconstituționalitate a fost ridicată de Societatea Comercială „Petrom” — S.A. din București în cauze având ca obiect soluționarea unor acțiuni în pretenții privind drepturi salariale.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține, în esență, că textul de lege criticat a fost interpretat de către instanțele de judecată ca realizând o abrogare implicită a prevederilor art. 72 din Legea nr. 168/1999 privind soluționarea conflictelor de muncă. Or, după intrarea în vigoare a Legii nr. 24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative, nu mai există temei legal pentru a opera abrogarea implicită, dispozițiile art. 62 și 63 din Legea nr. 24/2000 reglementând în mod imperativ abrogarea expresă directă, cu enumerarea datelor de identificare a tuturor actelor normative vizate. Prin urmare, prevederile art. 298 alin. (2) ultima liniuță din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii trebuie interpretate prin prisma regulilor de tehnică legislativă reglementate de art. 1 alin. (2) și art. 15 din Legea nr. 24/2000. În opinia autorului excepției, orice altă interpretare este contrară jurisprudenței Curții Europene a Drepturilor Omului, potrivit căreia legiuitorul are obligația elaborării unor dispoziții legale eficiente din punctul de vedere al aplicabilității acestora, în sensul că ele trebuie să fie coerente, să evite paralelismul legislativ și să aibă vocația de a respecta drepturile și libertățile fundamentale (Cauza *Unedic împotriva Franței*, 2008, *Katz împotriva României*, 2009, și *Santo Pinto împotriva Portugaliei*, 2008). Se susține că prin pronunțarea unor hotărâri judecătorești diferite asupra aceleiași probleme de drept este încălcat art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Mai mult, în temeiul art. 1 alin. (5) din Constituție, Parlamentul este obligat să respecte Constituția și celelalte legi, respectiv poate să modifice prevederile legale în vigoare prin abrogare expresă, dar nu implicită, fiindcă, procedând în acest mod, ar contraveni principiului coerenței legislative.

Tribunalul Botoșani — Secția civilă arată că, într-o speță similară, Curtea Constituțională a respins o excepție de neconstituționalitate a dispozițiilor criticate, ca inadmisibilă, deoarece se pun în discuție modul de aplicare în timp a unor norme de lege, precum și raportul dintre legea specială și dreptul comun în materia dreptului muncii.

Tribunalul Vâlcea — Secția civilă arată că asupra neconstituționalității acestor prevederi Curtea Constituțională s-a pronunțat în sensul respingerii excepției ca inadmisibilă.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Guvernul, în punctul său de vedere, în dosarele nr. 3.808D/20010 și nr. 3.809D/2010, apreciază că excepția de neconstituționalitate este inadmisibilă.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, punctul de vedere al Guvernului, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 298 alin. (2) ultima liniuță din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 72 din 5 februarie 2003, cu modificările și completările ulterioare, care au următorul conținut: „Pe data intrării în vigoare a prezentului cod se abrogă: [...] orice alte dispoziții contrare”.

În opinia autorului excepției de neconstituționalitate, prevederile legale criticate contravin dispozițiilor art. 1 alin. (4) și (5) privind separația puterilor în stat și supremația Constituției și a legilor, celor ale art. 73 alin. (3) lit. p) privind reglementarea prin lege organică a raporturilor de muncă, sindicatelor, patronatelor și protecției sociale și ale art. 79 alin. (1) din Constituție privind rolul Consiliului Legislativ.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 298 alin. (2) ultima liniuță din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii, excepție ridicată de Societatea Comercială „Petrom” — S.A. din București în dosarele nr. 921/40/2009 și nr. 1.836/40/2009 ale Tribunalului Botoșani — Secția civilă și în Dosarul nr. 1.402/90/2010 al Tribunalului Vâlcea — Secția civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 8 februarie 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Ionita Cochintu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 184

din 10 februarie 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 185¹ alin. (3), art. 193 alin. (2) lit. a), art. 206⁵¹ alin. (1), art. 212 alin. (1) și art. 213 din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal și art. 220 alin. (1) lit. a) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Daniela Ramona Marișiu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror
Simona Ricu.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 185¹ alin. (3), art. 193 alin. (1) și alin. (2) lit. a) și art. 212 alin. (1) și (2) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal și art. 220 alin. (1) lit. a) din Ordonanța Guvernului

nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, excepție ridicată de Societatea Comercială „Ursus Breweries” — S.A. din București în Dosarul nr. 12.035/211/2007 al Tribunalului Cluj — Secția mixtă de contencios administrativ și fiscal, de conflicte de muncă și asigurări sociale.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 19 martie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 12.035/211/2007, **Tribunalul Cluj — Secția mixtă de contencios administrativ și fiscal, de conflicte de muncă și asigurări sociale a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 185¹ alin. (3), art. 193 alin. (1) și alin. (2) lit. a) și art. 212 alin. (1) și (2) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal și art. 220 alin. (1) lit. a) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală**, excepție ridicată de Societatea Comercială „Ursus Breweries” — S.A. din București.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține, în esență, că dispozițiile art. 185¹ alin. (3), art. 193 alin. (1) și alin. (2) lit. a) și art. 212 alin. (1) și (2) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal sunt neconstituționale, deoarece creează o discriminare între operatorii economici din perspectiva plății accizelor datorate. Astfel, dacă pentru produsele accizabile provenite din producția internă plata accizei se face până în ziua de 25 a lunii următoare celei în care acciza devine exigibilă, pentru produsele provenite din spațiul comunitar sau din import, plata accizelor se face în ziua lucrătoare imediat următoare celei în care au fost recepționate produsele.

În continuare arată că dispozițiile art. 220 alin. (1) lit. a) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală sunt neconstituționale, deoarece creează posibilitatea sancționării contravenționale a operatorului economic „oricând pe parcursul termenului de prescripție a răspunderii contravenționale”, precum și a aplicării măsurii complementare a confiscării mărfii sau a contravaloarei acesteia.

Tribunalul Cluj — Secția mixtă de contencios administrativ și fiscal, de conflicte de muncă și asigurări sociale arată că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului arată că dispozițiile art. 185¹ alin. (3) și cele ale art. 193 alin. (1) și alin. (2) lit. a) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal au fost abrogate, începând cu 1 aprilie 2010, prin art. III alin. (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 109/2009, astfel încât excepția de neconstituționalitate ce privește aceste texte de lege este inadmisibilă.

În ceea ce privește dispozițiile art. 212 alin. (1) și (2) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, se arată că acestea au fost modificate în substanța lor prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 109/2009, soluția legislativă nefiind preluată. Așa fiind, excepția de neconstituționalitate ce privește acest text de lege este, de asemenea, inadmisibilă.

Referitor la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 220 alin. (1) lit. a) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003

privind Codul de procedură fiscală, arată că aceasta este neîntemeiată.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile reprezentantului Ministerului Public, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze prezenta excepție.

Prin încheiere, Tribunalul Cluj — Secția mixtă de contencios administrativ și fiscal, de conflicte de muncă și asigurări sociale a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 185¹ alin. (3), art. 193 alin. (1) și alin. (2) lit. a) și art. 212 alin. (1) și (2) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 927 din 23 decembrie 2003, precum și a dispozițiilor art. 220 alin. (1) lit. a) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 513 din 31 iulie 2007, cu următorul conținut:

— Art. 185¹ alin. (3): *„Pentru operatorii înregistrați, acciza va deveni exigibilă la momentul recepționării produselor.”*

— Art. 193 alin. (1) și alin. (2) lit. a): *„(1) Accizele sunt venituri la bugetul de stat. Termenul de plată a accizelor este până la data de 25 inclusiv a lunii următoare celei în care acciza devine exigibilă.”*

(2) *Prin excepție de la prevederile alin. (1), termenul de plată a accizelor este:*

a) în cazul operatorilor înregistrați — ziua lucrătoare imediat următoare celei în care au fost recepționate produsele accizabile.”;

— Art. 212 alin. (1) și (2): *„(1) Pentru produsele provenite din producția internă, accizele se plătesc la bugetul de stat până la data de 25 inclusiv a lunii următoare celei în care acciza devine exigibilă.”*

(2) *Pentru alte produse accizabile, provenite din teritoriul comunitar sau din import, plata accizelor se face în ziua lucrătoare imediat următoare celei în care au fost recepționate produsele sau la momentul înregistrării declarației vamale de import, după caz.”*

Dispozițiile art. 185¹ alin. (3) și art. 193 alin. (1) și alin. (2) lit. a) au fost abrogate prin art. III alin. (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 109/2009 pentru modificarea și completarea Legii nr. 571/2003 privind Codul fiscal, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 689 din 13 octombrie 2009. Dispozițiile art. 212 alin. (1) și (2) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal au fost modificate prin art. I pct. 149 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 109/2009. Soluția legislativă conținută de dispozițiile art. 193 alin. (1) a fost preluată, în esență, în art. 206⁵¹ alin. (1), iar soluția legislativă conținută de dispozițiile art. 212 alin. (2) a fost preluată, în esență, în art. 213. Celelalte soluții legislative criticate nu au fost preluate în noua reglementare.

Astfel, obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 185¹ alin. (3), art. 193 alin. (2) lit. a), art. 212 alin. (1), art. 206⁵¹ alin. (1) și art. 213 din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal și ale art. 220 alin. (1) lit. a) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală.

După modificarea survenită prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 109/2009, textele care au preluat soluția legislativă au următorul conținut:

— Art. 206⁵¹ alin. (1): „*Accizele sunt venituri la bugetul de stat. Termenul de plată a accizelor este până la data de 25 inclusiv a lunii următoare celei în care accizele devin exigibile, cu excepția cazurilor pentru care prezentul capitol prevede în mod expres alt termen de plată.*”;

— Art. 213: „(1) *Pentru produsele provenite din teritoriul comunitar, plata accizelor se face în ziua lucrătoare imediat următoare celei în care au fost recepționate produsele.*

(2) *Pentru produsele provenite din operațiuni de import, plata accizelor se face la momentul înregistrării declarației vamale de import.*”

Dispozițiile art. 220 alin. (1) lit. a) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală au următorul cuprins:

— Art. 220 alin. (1) lit. a): „(1) *Constituie contravenții următoarele fapte: a) deținerea de produse accizabile în afara regimului suspensiv, care nu au fost introduse în sistemul de accizare conform titlului VII din Codul fiscal.*”

În susținerea neconstituționalității acestor dispoziții legale, autorul excepției invocă încălcarea prevederilor constituționale ale art. 1 alin. (3) — *Statul român*, art. 11 — *Dreptul internațional și dreptul intern*, art. 16 — *Egalitatea în drepturi*, art. 45 — *Libertatea economică* și art. 135 — *Economia*.

1. Examinând excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 185¹ alin. (3), art. 193 alin. (2) lit. a) și art. 212 alin. (1) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, Curtea constată că acestea au fost abrogate prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 109/2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 689 din 13 octombrie 2009.

Or, potrivit prevederilor art. 29 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, „*Curtea Constituțională decide asupra excepțiilor ridicate în fața instanțelor judecătorești sau de arbitraj comercial privind neconstituționalitatea unei legi sau ordonanțe ori a unei dispoziții dintr-o lege sau dintr-o ordonanță în vigoare [...]*”. Având în vedere aceste dispoziții legale, precum și jurisprudența sa

constantă în astfel de situații, Curtea urmează să respingă ca inadmisibilă excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 185¹ alin. (3), art. 193 alin. (2) lit. a) și art. 212 alin. (1) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal.

2. În ceea ce privește critica de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 206⁵¹ alin. (1) și art. 213 din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, potrivit căreia se creează o discriminare între operatorii economici din perspectiva plății accizelor datorate, Curtea constată că aceasta este neîntemeiată. Astfel, potrivit dispozițiilor criticate, termenul de plată a accizelor diferă după cum acestea provin din teritoriul comunitar sau din operațiuni de import, fără însă a fi încălcat principiul egalității în materie fiscală. Diferența impusă de textul de lege criticat este motivată de existența unui motiv obiectiv, acela al provenienței produsului accizabil, textul criticat aplicându-se deopotrivă tuturor operatorilor economici care comercializează produse accizabile.

3. În ceea ce privește excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 220 alin. (1) lit. a) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, Curtea constată că art. 220, în integralitatea sa, a mai fost supus controlului de constituționalitate.

Astfel, Curtea, prin Decizia nr. 766 din 12 mai 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 459 din 2 iulie 2009, și Decizia nr. 212 din 4 martie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 270 din 26 aprilie 2010, a reținut că proprietatea privată poate constitui obiectul unor măsuri restrictive, cum sunt cele care vizează bunurile folosite sau rezultate din săvârșirea unor infracțiuni ori contravenții; potrivit dispozițiilor art. 44 alin. (8) teza întâi din Constituție, «*Averea dobândită licit nu poate fi confiscată*», ceea ce presupune, *per a contrario*, că poate fi confiscată averea dobândită în mod ilicit și deci este posibilă instituirea unor sancțiuni pentru ipoteza în care desfășurarea activității de comercializare a unor produse de către operatorii economici contravine legii. Aceste considerente sunt aplicabile și cu privire la critica de neconstituționalitate formulată în raport cu art. 220 alin. (1) lit. a) din Codul de procedură fiscală.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

1. Respinge ca inadmisibilă excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 185¹ alin. (3), art. 193 alin. (2) lit. a) și art. 212 alin. (1) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, excepție ridicată de Societatea Comercială „Ursus Breweries” — S.A. din București în Dosarul nr. 12.035/211/2007 al Tribunalului Cluj — Secția mixtă de contencios administrativ și fiscal, de conflicte de muncă și asigurări sociale.

2. Respinge ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 206⁵¹ alin. (1) și art. 213 din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal și ale art. 220 alin. (1) lit. a) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, excepție ridicată de același autor în același dosar al aceleiași instanțe.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 10 februarie 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Daniela Ramona Marițiu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 186

din 10 februarie 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 192⁴ alin. (2), art. 206²¹ alin. (10) și art. 206⁴³ alin. (3) și (4) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Daniela Ramona Marițiu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror
Simona Ricu.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 168 alin. (2), art. 192⁴ alin. (2) și art. 192⁷ alin. (2) și (3) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, excepție ridicată de Marieș Leș Daniel Gabriel în Dosarul nr. 97/219/2009 al Tribunalului Cluj — Secția mixtă de contencios administrativ și fiscal, de conflicte de muncă și asigurări sociale.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 19 martie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 97/219/2009, **Tribunalul Cluj — Secția mixtă de contencios administrativ și fiscal, de conflicte de muncă și asigurări sociale a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a art. 168 alin. (2), art. 192⁴ alin. (2) și art. 192⁷ alin. (2) și (3) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal**, excepție ridicată de Marieș Leș Daniel Gabriel.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că textele de lege criticate contravin prevederilor art. 44 alin. (7) și (8) din Constituție. În esență, autorul excepției este nemulțumit de faptul că, pentru încălcarea regulilor prevăzute de dispozițiile criticate, i se pot aplica anumite sancțiuni, care pot fi însoțite de măsura confiscării produselor în cauză.

Tribunalul Cluj — Secția mixtă de contencios administrativ și fiscal, de conflicte de muncă și asigurări sociale arată că excepția de neconstituționalitate este inadmisibilă, prevederile constituționale invocate neavând legătură cu obiectul dedus judecății.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului arată că dispozițiile art. 168 alin. (2), art. 192⁴ alin. (2) și art. 192⁷ alin. (2) și (3) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal au fost abrogate, începând cu 1 aprilie 2010, prin art. III alin. (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 109/2009, astfel încât, potrivit dispozițiilor art. 29 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, excepția de neconstituționalitate este inadmisibilă.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile reprezentantului Ministerului Public, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze prezenta excepție.

Prin încheiere, instanța a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 168 alin. (2), art. 192⁴ alin. (2) și art. 192⁷ alin. (2) și (3) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 927 din 23 decembrie 2003, cu următorul conținut:

— Art. 168 alin. (2): „Este interzisă deținerea unui produs accizabil în afara antrepozitului fiscal, dacă acciza pentru acel produs nu a fost plătită.”;

— Art. 192⁴ alin. (2): „Sunt considerate scopuri comerciale toate scopurile, altele decât nevoile proprii ale persoanelor fizice.”;

— Art. 192⁷ alin. (2) și (3): „(2) Produsele achiziționate de persoane fizice se consideră a fi destinate scopurilor comerciale, în condițiile și cantitățile prevăzute în norme.

(3) Produsele achiziționate și transportate în cantități superioare limitelor prevăzute în norme și destinate consumului în România se consideră a fi achiziționate în scopuri comerciale și, în acest caz, se datorează acciza în România.”

Dispozițiile criticate au fost abrogate prin art. III alin. (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 109/2009 pentru modificarea și completarea Legii nr. 571/2003 privind Codul

fiscal, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 689 din 13 octombrie 2009.

Prin art. I pct. 148 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 109/2009, la titlul VII, după capitolul I s-a introdus un nou capitol, capitolul I¹ „Regimul accizelor armonizate”, alcătuit din art. 206²—206⁶⁹.

Curtea constată că soluția legislativă conținută de dispozițiile art. 168 alin. (2) și de cele ale art. 192⁷ alin. (2) și (3) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal a fost preluată de dispozițiile art. 206²¹ alin. (10) și art. 206⁴³ alin. (3) și (4), introduse prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 109/2009, iar cea prevăzută de dispozițiile art. 192⁴ alin. (2) nu a mai fost preluată, textul fiind abrogat. Noile texte au următorul conținut:

— Art. 206²¹ alin. (10): „*Este interzisă deținerea unui produs accizabil în afara antrepozitului fiscal, dacă acciza pentru acel produs nu a fost percepută.*”;

— Art. 206⁴³ alin. (3) și (4): „(3) *Produsele achiziționate de persoanele fizice se consideră a fi destinate scopurilor comerciale, în condițiile și în cantitățile prevăzute în normele metodologice.*

(4) *Produsele achiziționate și transportate în cantități superioare limitelor prevăzute în normele metodologice și destinate consumului în România se consideră a fi achiziționate în scopuri comerciale și, în acest caz, se datorează acciza în România.*”

Astfel, obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 192⁴ alin. (2), art. 206²¹ alin. (10) și art. 206⁴³ alin. (3) și (4) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal.

În susținerea neconstituționalității acestor dispoziții legale, autorul excepției invocă încălcarea prevederilor constituționale ale art. 44 alin. (7) și (8) — *Dreptul de proprietate privată*.

1. Examinând excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 192⁴ alin. (2) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, Curtea constată că acestea au fost abrogate prin Ordonanța de

urgență a Guvernului nr. 109/2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 689 din 13 octombrie 2009.

Or, potrivit prevederilor art. 29 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, „*Curtea Constituțională decide asupra excepțiilor ridicate în fața instanțelor judecătorești sau de arbitraj comercial privind neconstituționalitatea unei legi sau ordonanțe ori a unei dispoziții dintr-o lege sau dintr-o ordonanță în vigoare [...]*”. Având în vedere aceste dispoziții legale, precum și jurisprudența sa constantă în astfel de situații, Curtea urmează să respingă ca inadmisibilă excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 192⁴ alin. (2) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal.

2. În ceea ce privește critica de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 206²¹ alin. (10) și art. 206⁴³ alin. (3) și (4) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, Curtea constată că, în jurisprudența sa constantă, a statuat că, potrivit art. 44 alin. (1) din Constituție, „*conținutul și limitele dreptului de proprietate sunt stabilite prin lege*”. Prin urmare, legiuitorul este în drept ca, în considerarea unor situații deosebite avute în vedere, să reglementeze condițiile concrete ale exercitării dreptului de proprietate.

Curtea constată că, în situația în care textele de lege criticate prevăd anumite condiții specifice pentru deținerea și comercializarea bunurilor care se încadrează în categoria produselor accizabile, condiții ce răspund necesității îndeplinirii unor obligații de ordin fiscal, operatorul economic este obligat să le respecte. Neîndeplinirea acestor condiții atrage cu titlu de consecință și caracterul ilicit al deținerii și comercializării acestor produse, fapt ce justifică aplicarea sancțiunilor prevăzute de dispozițiile legale în vigoare, fără a se încălca în acest mod prevederile constituționale invocate.

Mai mult, activitatea economică nu poate să se desfășoare decât cu respectarea condițiilor prevăzute de lege, astfel că sancționarea abaterilor de la prevederile legale nu poate primi semnificația unei restrângeri nejustificate a acestei activități sau a unei restrângeri nejustificate a dreptului de proprietate.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

1. Respinge ca inadmisibilă excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 192⁴ alin. (2) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, excepție ridicată de Marieș Leș Daniel Gabriel în Dosarul nr. 97/219/2009 al Tribunalului Cluj — Secția mixtă de contencios administrativ și fiscal, de conflicte de muncă și asigurări sociale.

2. Respinge ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 206²¹ alin. (10) și ale art. 206⁴³ alin. (3) și (4) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, excepție ridicată de același autor în același dosar al aceleiași instanțe.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 10 februarie 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Daniela Ramona Marișiu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 209

din 15 februarie 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 2 lit. b) și art. 6—11 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 24/2008 privind accesul la propriul dosar și deconspirarea Securității și ale art. 6 din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Valentina Bărbățeanu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Carmen-Cătălina Gliga.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 24/2008 privind accesul la propriul dosar și deconspirarea Securității și ale art. 6 din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, excepție ridicată de Corneliu Maria în Dosarul nr. 1.199/2/2009 al Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal.

La apelul nominal se prezintă, pentru partea Consiliul Național pentru Studierea Arhivelor Securității, domnul Mihai Ionescu, în calitate de consilier juridic, cu delegație la dosar. Se constată lipsa autorului excepției, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Consiliului Național pentru Studierea Arhivelor Securității, care pune concluzii de respingere ca neîntemeiată a excepției de neconstituționalitate. În acest sens arată că instanța de contencios constituțional a statuat în repetate rânduri că deficiențele de constituționalitate constatate prin Decizia nr. 51 din 31 ianuarie 2008 au fost asanate prin chiar ordonanța de urgență criticată în cauza de față, Consiliul Național pentru Studierea Arhivelor Securității fiind în prezent o instituție complet lipsită de atribuții jurisdicționale. În ceea ce privește dispozițiile art. 6 din Legea nr. 303/2004, arată că nu se poate susține neconstituționalitatea acestora, întrucât se completează cu actualul cadru legislativ, nicidecum cu prevederile Legii nr. 187/1999 privind accesul la propriul dosar și deconspirarea poliției politice comuniste, declarată neconstituțională și ulterior abrogată.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate, apreciind că nu se impune reconsiderarea jurisprudenței prin care Curtea Constituțională a respins ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 24/2008. Cât privește obligația magistraților de a depune declarația privind apartenența sau neapartenența ca agent sau colaborator al organelor de securitate, arată că

aceasta decurge din prevederile Legii nr. 303/2004, fiind lipsit de relevanță faptul că dispozițiile art. 6 din aceasta fac referire și la Legea nr. 187/1999, în prezent abrogată.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 2 martie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 1.199/2/2009, **Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 24/2008 privind accesul la propriul dosar și deconspirarea Securității și ale art. 6 din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor**, excepție ridicată de Corneliu Maria într-o cauză având ca obiect soluționarea unei acțiuni în constatare formulate în temeiul Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 24/2008.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține, în esență, că prevederile ordonanței de urgență criticate mențin „veninul de neconstituționalitate” al Legii nr. 187/1999 privind accesul la propriul dosar și deconspirarea poliției politice comuniste, în ceea ce privește definirea conceptului de colaborator al Securității, întrucât nu fac distincție între activitățile de apărare a statului și cele de represiune politică și „promovează răspunderea morală, juridică și politică a persoanelor care au participat la acțiunile Securității”. Arată că prevederile art. 6—11 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 24/2008 conferă Consiliului Național pentru Studierea Arhivelor Securității competențe care transformă această instituție într-o instanță extraordinară, interzisă de art. 126 alin. (5) din Constituție.

Referitor la prevederile art. 6 din Legea nr. 303/2004, susține că sunt neconstituționale deoarece „fac trimitere la Legea nr. 187/1999 și o completează, această lege fiind declarată neconstituțională și nu mai există, chiar dacă, în prezent, Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 24/2008 nu mai impune pentru judecători să dea declarație dacă a fost lucrător sau colaborator al Securității”.

Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului apreciază că textele de lege criticate din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 24/2008 sunt

constituționale, expunând considerentele de principiu reținute de Curtea Constituțională în jurisprudența sa. În ceea ce privește critica referitoare la lipsa definirii „noțiunilor esențiale de apărare și represiune”, precizează că instanța de contencios constituțional nu se poate substitui legiuitorului pentru adăugarea unor noi prevederi la cele deja instituite.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile reprezentantului părții prezente, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie, potrivit încheierii de sesizare, prevederile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 24/2008 privind accesul la propriul dosar și deconspirarea Securității, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 182 din 10 martie 2008, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 293/2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 800 din 28 noiembrie 2008, precum și prevederile art. 6 din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 826 din 13 septembrie 2005, cu modificările și completările ulterioare.

Din motivarea scrisă a excepției rezultă însă că autorul acesteia critică, alături de art. 6 din Legea nr. 303/2004, doar anumite prevederi din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 24/2008, și anume art. 2 lit. b) și art. 6—11. Dispozițiile art. 2 lit. b) stabilesc semnificația expresiei de „colaborator al Securității”; art. 6 se referă la activitățile specifice administrative de verificare a documentelor și informațiilor deținute în legătură cu o anumită persoană în arhiva Consiliului Național pentru Studierea Arhivelor Securității, desfășurate de direcția de specialitate din cadrul Consiliului Național pentru Studierea Arhivelor Securității; art. 7 are în vedere nota de constatare cu privire la existența sau inexistența calității de lucrător al Securității sau de colaborator al acesteia pentru persoana care a făcut obiectul verificării; art. 8 prevede posibilitatea Colegiului Consiliului Național pentru Studierea Arhivelor Securității de a aproba sau infirma nota de constatare, ulterior luării în discuție a acesteia; art. 9 privește situația în care din nota de constatare rezultă că nu există date sau documente privind calitatea de lucrător al Securității sau de colaborator al acesteia pentru persoana care a făcut obiectul verificării; art. 10 se referă la comunicarea și publicarea adeverințelor prin care se atestă că persoana verificată nu a avut calitatea de lucrător al Securității sau de colaborator al acesteia; art. 11 prevede instanța competentă să soluționeze acțiunea în constatarea calității de lucrător al Securității sau de colaborator al acesteia și consacră reguli procedurale în legătură cu aceasta.

Art. 6 din Legea nr. 303/2004 are următoarea redactare: „(1) *Judecătorii, procurorii, magistrații-asistenți, personalul de specialitate juridică asimilat magistraților și personalul auxiliar*

de specialitate sunt obligați să facă o declarație autentică, pe propria răspundere potrivit legii penale, privind apartenența sau neapartenența ca agent sau colaborator al organelor de securitate, ca poliție politică.

(2) *Consiliul Național pentru Studierea Arhivelor Securității verifică declarațiile prevăzute la alin. (1). Rezultatele verificărilor se atașează la dosarul profesional.*

(3) *Dispozițiile Legii nr. 187/1999 privind accesul la propriul dosar și deconspirarea securității ca poliție politică se aplică în mod corespunzător.”*

Textul din Constituție invocat de autorul excepției în motivarea criticii de neconstituționalitate este cel al art. 126 alin. (5) care interzice înființarea de instanțe extraordinare.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că în jurisprudența sa constantă a reținut că Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 24/2008 a produs o modificare substanțială a regimului juridic aplicabil persoanelor în legătură cu care s-a constatat că sunt colaboratori sau lucrători ai Securității, realizând o reconfigurare a Consiliului Național pentru Studierea Arhivelor Securității, ca autoritate administrativă autonomă, lipsită de atribuții jurisdicționale, ale cărei acte privind accesul la dosar și deconspirarea Securității sunt supuse controlului instanțelor de judecată. În acest sens sunt, de exemplu, Decizia nr. 1.194 din 24 septembrie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 749 din 4 noiembrie 2009, sau Decizia nr. 815 din 19 mai 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 394 din 11 iunie 2009. Curtea observă că autorul prezentei excepții de neconstituționalitate nu formulează argumente noi, de natură să justifice reconsiderarea acestei jurisprudențe, motiv pentru care își menține valabilitatea soluția pronunțată prin deciziile menționate.

Cât privește excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 6 din Legea nr. 303/2004, Curtea observă că autorul acesteia nu motivează pretinsa neconstituționalitate într-o manieră din care să se poată deduce contrarietatea cu vreun text sau principiu statuat de Legea fundamentală. Faptul că textul de lege criticat face trimitere la o lege care a fost declarată neconstituțională, dar care, ulterior, a fost abrogată și înlocuită cu un nou act normativ, redactat în spiritul Constituției și în acord cu cele statuate prin decizia Curții Constituționale, nu este de natură să atragă neconstituționalitatea acestuia. Este evident că, într-o asemenea situație, instanța de judecată chemată să facă aplicarea prevederilor art. 6 alin. (3) din Legea nr. 303/2004 le va interpreta prin prisma normelor de tehnică legislativă și va considera trimiterea ca fiind făcută la actul normativ actualmente în vigoare.

De altfel, Curtea constată că dispozițiile primelor două alineate ale art. 6 din Legea nr. 303/2004 sunt suficiente pentru a asigura dovedirea probității morale și profesionale a magistraților, precum și a personalului de specialitate juridică asimilat magistraților și personalului auxiliar de specialitate, prin impunerea în sarcina acestora a obligației de a da o declarație autentică, pe propria răspundere potrivit legii penale, privind apartenența sau neapartenența ca agent sau colaborator al organelor de securitate, ca poliție politică. Această declarație va fi analizată de către Consiliul Național pentru Studierea Arhivelor Securității, potrivit procedurii stabilite prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 24/2008, care, așa cum s-a arătat, este conformă cu prevederile Legii fundamentale.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 2 lit. b) și art. 6—11 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 24/2008 privind accesul la propriul dosar și deconspirarea Securității și ale art. 6 din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, excepție ridicată de Corneliu Maria în Dosarul nr. 1.199/2/2009 al Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 15 februarie 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,

AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Valentina Bărbățeanu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 251

din 17 februarie 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 5 alin. (1) lit. a) teza întâi din Legea nr. 221/2009 privind condamnările cu caracter politic și măsurile administrative asimilate acestora, pronunțate în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Ionița Cochintu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, Carmen-Cătălina Gliga.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 5 alin. (1) din Legea nr. 221/2009 privind condamnările cu caracter politic și măsurile administrative asimilate acestora, pronunțate în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989, excepție ridicată de statul român, prin Ministerul Finanțelor Publice — Direcția Generală a Finanțelor Publice Argeș, în Dosarul nr. 1.467/109/2010 al Tribunalului Argeș — Secția civilă, care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 3.849D/2010.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Curtea dispune a se face apelul și în dosarele nr. 3.875D/2010, nr. 3.968D/2010, nr. 4.089D/2010, nr. 4.090D/2010, nr. 4.143D/2010, nr. 4.277D/2010 și nr. 4.408D/2010, având ca obiect excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 5 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 221/2009 privind condamnările cu caracter politic și măsurile administrative asimilate acestora, pronunțate în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989, excepție ridicată de statul român, prin Ministerul Finanțelor Publice — Direcția Generală a Finanțelor Publice Argeș, Direcția Generală a Finanțelor Publice

Tulcea și Direcția Generală a Finanțelor Publice Arad, în dosarele nr. 1.739/109/2010, nr. 1.629/109/2010, nr. 2.314/109/2010 și nr. 2.125/109/2010 ale Tribunalului Argeș — Secția civilă, în dosarele nr. 1.431/88/2010 și nr. 1.229/88/2010 ale Tribunalului Tulcea — Secția civilă, comercială și de contencios administrativ, precum și în Dosarul nr. 256/108/2010 al Curții de Apel Timișoara — Secția civilă.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Magistratul-asistent referă asupra faptului că în Dosarul nr. 3.875D/2010 partea Deaconescu Tiberiu Traian a depus o cerere prin care solicită acordarea unui nou termen, cerere care va fi justificată la următorul termen de judecată.

Reprezentantul Ministerului Public solicită respingerea cererii.

Curtea constată că partea Deaconescu Tiberiu Traian nu și-a motivat cererea, astfel încât, în temeiul art. 156 din Codul de procedură civilă coroborat cu art. 14 din Legea nr. 47/1992, respinge cererea.

Curtea, din oficiu, pune în discuție conexarea dosarelor.

Reprezentantul Ministerului Public arată că este de acord cu conexarea cauzelor.

Curtea, având în vedere identitatea de obiect al cauzelor, în temeiul art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, dispune conexarea dosarelor nr. 3.875D/2010, nr. 3.968D/2010, nr. 4.089D/2010, nr. 4.090D/2010, nr. 4.143D/2010, nr. 4.277D/2010 și nr. 4.408D/2010 la Dosarul nr. 3.849D/2010, care a fost primul înregistrat.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca devenită inadmisibilă.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, constată următoarele:

Prin încheierile din 13 septembrie 2010, 6 septembrie 2010, 20 septembrie 2010, 27 septembrie 2010 și 15 septembrie 2010, pronunțate în dosarele nr. 1.467/109/2010, nr. 1.739/109/2010, nr. 1.629/109/2010, nr. 2.314/109/2010 și nr. 2.125/109/2010, **Tribunalul Argeș — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 5 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 221/2009 privind condamnările cu caracter politic și măsurile administrative asimilate acestora, pronunțate în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989**, excepție ridicată de statul român, prin Ministerul Finanțelor Publice — Direcția Generală a Finanțelor Publice Argeș, în cadrul soluționării unor acțiuni prin care se solicită plata unor despăgubiri pentru daunele morale suferite ca urmare a unor condamnări cu caracter politic și măsuri administrative asimilate acestora, pronunțate în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989.

Prin încheierile din 24 septembrie 2010, pronunțate în dosarele nr. 1.431/88/2010 și nr. 1.229/88/2010, **Tribunalul Tulcea — Secția civilă, comercială și de contencios administrativ a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 5 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 221/2009 privind condamnările cu caracter politic și măsurile administrative asimilate acestora, pronunțate în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989**, excepție ridicată de statul român, prin Ministerul Finanțelor Publice — Direcția Generală a Finanțelor Publice Tulcea, în cadrul soluționării unor acțiuni prin care se solicită plata unor despăgubiri pentru daunele morale suferite ca urmare a unor condamnări cu caracter politic și măsuri administrative asimilate acestora, pronunțate în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989.

Prin Încheierea din 13 octombrie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 256/108/2010, **Curtea de Apel Timișoara — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 5 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 221/2009 privind condamnările cu caracter politic și măsurile administrative asimilate acestora, pronunțate în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989**, excepție ridicată de statul român, prin Ministerul Finanțelor Publice — Direcția Generală a Finanțelor Publice Arad, cu ocazia soluționării apelului declarat împotriva unei sentințe civile având ca obiect o acțiune prin care se solicită plata unor despăgubiri pentru daunele morale suferite ca urmare a unor condamnări cu caracter politic și măsuri administrative asimilate acestora, pronunțate în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că prevederile de lege criticate contravin dispozițiilor constituționale ale art. 138 alin. (5), potrivit cărora „*Nicio cheltuială bugetară nu poate fi aprobată fără stabilirea sursei de finanțare*”, ale art. 111 alin. (1) privind informarea Parlamentului de către Guvern și celelalte organe ale administrației publice, ale art. 148 alin. (2) privind integrarea în Uniunea Europeană și ale art. 16 alin. (1) și (2) privind egalitatea în drepturi.

1. În ceea ce privește încălcarea dispozițiilor art. 138 alin. (5) și ale art. 111 alin. (1) din Constituție, autorul excepției de neconstituționalitate susține că impactul financiar asupra bugetului general consolidat, atât pe termen scurt, cât și pe termen lung, „este deosebit de important, defavorabil, cu majorări ale cheltuielilor bugetare de stat, cu atât mai mult cu cât nu se cunoaște cuantumul despăgubirilor ce pot fi acordate

persoanelor îndreptățite”. Invocă în acest sens Decizia Curții Constituționale nr. 36/1996, precum și prevederile art. 15 din Legea nr. 500/2002 privind finanțele publice. Totodată, arată că proiectul legii în discuție a fost transmis Parlamentului spre adoptare de către Guvern, iar înregistrarea proiectului de lege la Senat, ca primă Cameră sesizată, a avut loc la data de 21 noiembrie 2007. Expunerea de motive nu a fost însoțită de fișa financiară a actului normativ, care să aibă în vedere dispozițiile art. 15 din Legea nr. 500/2002, singura analiză financiară fiind cea prevăzută la secțiunea a 4-a — Impactul financiar asupra bugetului general consolidat, atât pe termen scurt, pentru anul curent, cât și pe termen lung, cerința constituțională nefiind respectată, iar legea fiind adoptată la 2 ani de la data analizei ce cuprindea modificările cheltuielilor bugetare în anii 2008, 2009, 2010 și 2011.

Dincolo de faptul că analiza financiară din expunerea de motive devenise caducă prin trecerea a 2 ani până la adoptare, această analiză nu satisface, în opinia autorului excepției de neconstituționalitate, exigențele constituționale și legale, întrucât are un caracter formal, fără acoperire reală, estimând că numărul de cereri nu va fi mai mare de 10.000, iar valoarea despăgubirilor ce ar putea fi acordate de către instanțele de judecată pentru prejudiciul material suferit nu va depăși 33.000 lei de persoană. Or, pe de o parte, până în luna ianuarie 2010, după 6 luni de aplicare a legii, doar pe rolul mai multor instanțe există 600 de cauze cu un asemenea obiect, putându-se estima că numărul va ajunge la 3.600 la sfârșitul perioadei de 3 ani, la nivelul unui singur județ, iar pe de altă parte, instanțele judecătorești — în lipsa unor criterii legale de cuantificare a despăgubirilor — au obligat statul la plata de despăgubiri de zeci de ori mai mari, în valoare de 600.000 euro.

2. Referitor la încălcarea dispozițiilor art. 148 alin. (2) din Constituție, autorul excepției de neconstituționalitate arată că art. 104 din Tratatul de la Maastricht, instituind Uniunea Europeană (tratat care a devenit parte a dreptului intern „prin Legea nr. 154/2005”), reglementează o anumită disciplină bugetară, impunând statelor membre o obligație generală, aceea de a evita deficitele publice excesive. Raportul dintre datoria publică și produsul intern brut (PIB) nu trebuie să depășească „valorile de referință” stabilite prin protocol (anexă la tratat), respectiv 3% pentru raportul dintre deficitul public prevăzut sau real și PIB. Or, având în vedere că prin Legea bugetului de stat pe anul 2010 nr. 11/2010 deficitul bugetar s-a stabilit la 35.024,1 milioane lei și că estimarea minimală este de peste 150.000 de cereri de chemare în judecată (3.600 x 42 județe) în cei 3 ani de aplicare și presupunând că fiecare beneficiar va primi în medie 30.000 euro, efortul bugetar va fi de 1,5 miliarde euro anual, respectiv 6 miliarde lei (aproximativ 1% din PIB). Acoperirea acestor sume nu se va putea face nici prin alocare de sume suplimentare de la Fondul de rezervă bugetară la dispoziția Guvernului, nici prin rectificări bugetare.

3. Privitor la încălcarea dispozițiilor art. 16 alin. (1) și (2) din Constituție, autorul excepției de neconstituționalitate arată că prin prevederile art. 5 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 221/2009 nu se realizează un tratament juridic unitar pentru persoanele care au suferit condamnări cu caracter politic sau măsuri administrative asimilate acestora, întrucât se produce o inechitate socială a reparației acordate cu titlu de prejudiciu moral în cadrul aceleiași categorii de beneficiari, în egală măsură având impact moral incontestabil „*privarea de libertate în locuri de detenție sau pentru efectuarea de cercetări; internarea în spitale de psihiatrie; stabilirea de domiciliu obligatoriu; strămutarea într-o altă localitate; deportarea în străinătate, după 23 august 1944, pentru motive politice;*

exmatricularea din școli, licee și facultăți; încetarea contractului de muncă sau retrogradarea, dispuse din motive politice". Există o categorie de persoane care au fost persecutate de regimul politic și nu au beneficiat până la apariția Legii nr. 221/2009 de o minimă reparație morală, însă prin dispozițiile legale contestate se creează situația unei discriminări între cei condamnați politic și cei supuși unor măsuri administrative cu caracter politic, de vreme ce legiuitorul nu face distincția între situația în care s-a aflat o persoană supusă unui regim de detenție și situația în care s-a aflat o persoană asupra căreia s-a luat o măsură administrativă. Totodată, se creează discriminări între persoanele care au obținut o minimă reparație înainte de intrarea în vigoare a Legii nr. 221/2009 și cele care obțin aceste despăgubiri după acest moment.

Răspunderea statului trebuie să se facă în acord cu principiul proporționalității, iar posibilitatea compensării prejudiciului moral cu o sumă de bani stabilită cu titlu de daune morale are drept scop nu atât a repune victima într-o situație similară cu cea avută anterior, cât a-i procura satisfacția de ordin moral, susceptibilă mai mult de o recunoaștere a însăși măsurii luate asupra sa, ca fiind abuzivă, principiu urmărit de legiuitorul român atât prin Decretul-lege nr. 118/1990 privind acordarea unor drepturi persoanelor persecutate din motive politice de dictatura instaurată cu începere de la 6 martie 1945, precum și celor deportate în străinătate ori constituite în prizonieri și Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 214/1999 privind acordarea calității de luptător în rezistența anticomunistă persoanelor condamnate pentru infracțiuni săvârșite din motive politice, precum și persoanelor împotriva cărora au fost dispuse, din motive politice, măsuri administrative abuzive, cât și prin Legea nr. 221/2009.

În final arată că, referitor la daunele morale în general, sub aspectul cuantumului, statuând în echitate, astfel cum prevede art. 41 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a adoptat o poziție moderată prin acordarea unor sume rezonabile, cu titlu de reparație morală, invocând, cu titlu de exemplu, „Cauza Țarălungă, Cauza Temeșan sau Cauza Oancea”.

Tribunalul Argeș — Secția civilă apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Tribunalul Tulcea — Secția civilă, comercială și de contencios administrativ opinează în sensul respingerii excepției invocate, apreciind că este neîntemeiată.

Curtea de Apel Timișoara — Secția civilă opinează că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate, astfel cum rezultă din încheierile de sesizare, îl constituie prevederile art. 5 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 221/2009 privind condamnările cu caracter politic și măsurile administrative asimilate acestora, pronunțate în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 396 din 11 iunie 2009, care aveau următorul cuprins:

— Art. 5 alin. (1) lit. a): „(1) Orice persoană care a suferit condamnări cu caracter politic în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989 sau care a făcut obiectul unor măsuri administrative cu caracter politic, precum și, după decesul acestei persoane, soțul sau descendenții acesteia până la gradul al II-lea inclusiv pot solicita instanței de judecată, în termen de 3 ani de la data intrării în vigoare a prezentei legi, obligarea statului la:

a) acordarea unor despăgubiri pentru prejudiciul moral suferit prin condamnare. La stabilirea cuantumului despăgubirilor se va ține seama și de măsurile reparatorii deja acordate persoanelor în cauză în temeiul Decretului-lege nr. 118/1990 privind acordarea unor drepturi persoanelor persecutate din motive politice de dictatura instaurată cu începere de la 6 martie 1945, precum și celor deportate în străinătate ori constituite în prizonieri, republicat, cu modificările și completările ulterioare, și al Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 214/1999, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 568/2001, cu modificările și completările ulterioare;”.

Dispozițiile art. 5 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 221/2009 au fost modificate prin art. I pct. 1 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2010 pentru modificarea și completarea Legii nr. 221/2009 privind condamnările cu caracter politic și măsurile administrative asimilate acestora, pronunțate în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989, și pentru suspendarea aplicării unor dispoziții din titlul VII al Legii nr. 247/2005 privind reforma în domeniile proprietății și justiției, precum și unele măsuri adiacente, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 446 din 1 iulie 2010, dispozițiile modificatoare având următoarea redactare:

„Art. I. — Legea nr. 221/2009 privind condamnările cu caracter politic și măsurile administrative asimilate acestora, pronunțate în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 396 din 11 iunie 2009, se modifică și se completează după cum urmează:

1. La articolul 5 alineatul (1), litera a) se modifică și va avea următorul cuprins:

«a) acordarea unor despăgubiri pentru prejudiciul moral suferit prin condamnare în cuantum de până la:

1. 10.000 de euro pentru persoana care a suferit condamnarea cu caracter politic în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989 sau care a făcut obiectul unor măsuri administrative cu caracter politic;

2. 5.000 de euro pentru soțul/soția și descendenții de gradul I;

3. 2.500 de euro pentru descendenții de gradul al II-lea;»”.

De asemenea, partea introductivă a alin. (1) al art. 5 a fost modificată și completată prin Legea nr. 202/2010 privind unele măsuri pentru accelerarea soluționării proceselor, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 714 din 26 octombrie 2010, având următorul cuprins:

— Art. 5 alin. (1): „(1) Orice persoană care a suferit condamnări cu caracter politic în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989 sau care a făcut obiectul unor măsuri administrative cu caracter politic, precum și, după decesul acestei persoane, soțul sau descendenții acesteia până la gradul al II-lea inclusiv pot solicita instanței prevăzute la art. 4 alin. (4), în termen de 3 ani de la data intrării în vigoare a prezentei legi, obligarea statului la:”.

Curtea constată că art. I pct. 1 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2010 modifică și completează dispozițiile de lege criticate, prin introducerea a trei puncte ce stabilesc plafoane maxime ale cuantumului despăgubirilor, iar fraza a doua a art. 5 alin. (1) lit. a) din lege a fost preluată și completată prin art. I pct. 2 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2010 referitor la introducerea unui nou alineat al art. 5, și anume alin. (1¹).

Potrivit art. 62 din Legea nr. 24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 260 din 21 aprilie 2010, dispozițiile de modificare și de completare se încorporează, de la data intrării lor în vigoare, în actul de bază, identificându-se cu acesta.

Prin Decizia Plenumului Curții Constituționale nr. III/1995, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 259 din 9 noiembrie 1995, instanța de contencios constituțional a statuat că, în cazul în care, după invocarea unei excepții de neconstituționalitate în fața instanțelor judecătorești, prevederea legală supusă controlului a fost modificată, Curtea Constituțională se pronunță asupra constituționalității prevederii legale, în noua sa redactare, numai dacă soluția legislativă din legea modificată este, în principiu, aceeași cu cea dinaintea modificării.

Or, Curtea observă că dispozițiile art. 5 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 221/2009, astfel cum au fost modificate și completate prin art. I pct. 1 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2010, cuprind două soluții legislative distincte, și anume: pe de o parte, teza întâi privind acordarea unor despăgubiri (soluție legislativă preluată și de dispozițiile modificatoare), iar pe de altă parte, teza a doua, adică pct. 1—3 ale lit. a), referitoare la plafonarea cuantumului acestor despăgubiri (soluție legislativă introdusă prin dispozițiile modificatoare).

Întrucât în cauza de față autorul excepției de neconstituționalitate critică soluția legislativă de acordare a despăgubirilor [soluție cuprinsă și de dispozițiile art. 5 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 221/2009, în forma anterioară modificării], Curtea constată că obiect al excepției de neconstituționalitate îl constituie, așadar, numai dispozițiile art. 5 alin. (1) lit. a) teza

întâi din Legea nr. 221/2009, cu modificările și completările ulterioare, care au următorul cuprins: „(1) Orice persoană care a suferit condamnări cu caracter politic în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989 sau care a făcut obiectul unor măsuri administrative cu caracter politic, precum și, după decesul acestei persoane, soțul sau descendenții acesteia până la gradul al II-lea inclusiv pot solicita instanței prevăzute la art. 4 alin. (4), în termen de 3 ani de la data intrării în vigoare a prezentei legi, obligarea statului la:

a) acordarea unor despăgubiri pentru prejudiciul moral suferit prin condamnare [...].”

Statul român, prin Ministerul Finanțelor Publice, în calitate de autor al excepției de neconstituționalitate, consideră că textul de lege criticat încalcă prevederile constituționale ale art. 16 alin. (1) și (2) privind egalitatea în drepturi, ale art. 111 alin. (1) privind informarea Parlamentului de către Guvern și celelalte organe ale administrației publice, ale art. 138 alin. (5) potrivit cărora „Nicio cheltuială bugetară nu poate fi aprobată fără stabilirea sursei de finanțare” și ale art. 148 alin. (2) privind integrarea în Uniunea Europeană.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că prin deciziile nr. 1.358 din 21 octombrie 2010 și nr. 1.360 din 21 octombrie 2010, publicate în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 761 din 15 noiembrie 2010, a admis excepția de neconstituționalitate și a constatat că dispozițiile art. 5 alin. (1) lit. a) teza întâi din Legea nr. 221/2009 privind condamnările cu caracter politic și măsurile administrative asimilate acestora, pronunțate în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989, sunt neconstituționale.

În aceste condiții, Curtea observă că în prezenta cauză sunt aplicabile dispozițiile art. 29 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, care prevăd că „Nu pot face obiectul excepției prevederile constatate ca fiind neconstituționale printr-o decizie anterioară a Curții Constituționale”.

Prin urmare, reținând că acest caz de inadmisibilitate a excepției de neconstituționalitate a intervenit după sesizarea Curții, excepția de neconstituționalitate urmează să fie respinsă ca devenită inadmisibilă.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca devenită inadmisibilă excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 5 alin. (1) lit. a) teza întâi din Legea nr. 221/2009 privind condamnările cu caracter politic și măsurile administrative asimilate acestora, pronunțate în perioada 6 martie 1945 — 22 decembrie 1989, excepție ridicată de statul român, prin Ministerul Finanțelor Publice — Direcția Generală a Finanțelor Publice Argeș, în dosarele nr. 1.467/109/2010, nr. 1.739/109/2010, nr. 1.629/109/2010, nr. 2.314/109/2010 și nr. 2.125/109/2010 ale Tribunalului Argeș — Secția civilă, de statul român, prin Ministerul Finanțelor Publice — Direcția Generală a Finanțelor Publice Tulcea, în dosarele nr. 1.431/88/2010 și nr. 1.229/88/2010 ale Tribunalului Tulcea — Secția civilă, comercială și de contencios administrativ, precum și de statul român, prin Ministerul Finanțelor Publice — Direcția Generală a Finanțelor Publice Arad, în Dosarul nr. 256/108/2010 al Curții de Apel Timișoara — Secția civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 17 februarie 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Ionița Cochințu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 266

din 22 februarie 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 360, art. 363 alin. 1 și 3 și art. 385³ din Codul de procedură penală

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Fabian Niculae	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Iuliana Nedelcu.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 360, art. 363 alin. 1 și 3 și art. 385³ din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Daniela Ghindeanu în Dosarul nr. 23.752/245/2007 al Curții de Apel Iași — Secția penală și pentru cauze cu minori.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere ca neîntemeiată a excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 20 mai 2010, pronunțată în Dosarul nr. 23.752/245/2007, **Curtea de Apel Iași — Secția penală și pentru cauze cu minori a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 360, art. 363 alin. 1 și 3 și art. 385³ din Codul de procedură penală**, excepție ridicată de Daniela Ghindeanu în dosarul de mai sus având ca obiect soluționarea unei cauze penale în recurs.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că prevederile legale menționate încalcă dispozițiile constituționale ale art. 16 alin. (1) și (2) referitoare la egalitatea cetățenilor în fața legii, art. 21 alin. (1)—(3) referitoare la dreptul la un proces echitabil și ale art. 24 alin. (1) referitoare la garantarea dreptului la apărare, deoarece creează un tratament juridic inegal, dezavantajos pentru partea care este prezentă la dezbateri, dar care lipsește de la pronunțarea hotărârii sau de la termenul la care a fost amânată pronunțarea și care nu a mai fost citată, comparativ atât cu partea care a beneficiat de pronunțarea hotărârii la aceeași dată în care au avut loc dezbaterile și a putut fi prezentă la pronunțare (întrucât în ambele cazuri termenul de recurs sau de apel curge de la pronunțare), cât și cu inculpatul deținut pentru care, spre deosebire de cel liber, termenul de recurs sau de apel curge de la comunicarea copiei de pe dispozitiv. Dispozițiile criticate sunt neconstituționale întrucât, în aceste cazuri, există o cauză temeinică de împiedicare a exercitării căii de atac, și anume aceea că inculpatul liber nu a cunoscut soluția dată de instanță ca urmare a repetatelor amânări de pronunțare.

Curtea de Apel Iași — Secția penală și pentru cauze cu minori opinează că excepția de neconstituționalitate este

neîntemeiată, sens în care face trimitere la jurisprudența în materie.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 360 cu denumirea marginală *Comunicarea hotărârii*, art. 363 alin. 1 și 3 cu denumirea marginală *Termenul de declararea a apelului* și art. 385³ cu denumirea marginală *Termenul de declarare a recursului*, toate din Codul de procedură penală, dispoziții care au următorul conținut:

— Art. 360: „Copii de pe dispozitivul hotărârii se comunică părților care au lipsit atât la judecată, cât și la pronunțare.

Inculpatului deținut sau aflat în vreuna dintre situațiile prevăzute în art. 171 alin. 2, care a lipsit de la pronunțarea hotărârii, i se comunică copia dispozitivului hotărârii. De asemenea, copia dispozitivului hotărârii se comunică administrației locului de deținere.

După redactarea hotărârii, inculpaților prevăzuți în alineatul precedent li se comunică copii de pe aceasta.

În cazul în care instanța a dispus suspendarea executării pedepsei sub supraveghere, o copie de pe dispozitivul hotărârii se comunică serviciului de protecție a victimelor și reintegrare socială a infractorilor.”;

— Art. 363 alin. 1 și 3: „Termenul de apel este de 10 zile, dacă legea nu dispune altfel. [...]”

Pentru partea care a fost prezentă la dezbateri sau la pronunțare, termenul curge de la pronunțare. Pentru părțile care au lipsit atât la dezbateri, cât și la pronunțare, precum și pentru inculpatul deținut ori pentru inculpatul militar în termen, militar cu termen redus, rezervist concentrat, elev al unei instituții militare de învățământ, ori pentru inculpatul internat într-un centru de reeducare sau într-un institut medical-educativ, care au lipsit de la pronunțare, termenul curge de la comunicarea copiei de pe dispozitiv.”;

— Art. 385³: „Termenul de recurs este de 10 zile, dacă legea nu dispune altfel.

Dispozițiile art. 363—365 privind data de la care curge termenul, repunerea în termen și declararea peste termen a căii de atac se aplică în mod corespunzător.”

Autorul excepției de neconstituționalitate susține că prin dispozițiile legale criticate sunt încălcate prevederile constituționale ale art. 16 alin. (1) și (2) referitoare la egalitatea cetățenilor în fața legii, art. 21 alin. (1)—(3) referitoare la dreptul la un proces echitabil și art. 24 alin. (1) referitoare la garantarea dreptului la apărare.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că prin Decizia nr. 306 din 23 martie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 287 din 3 mai 2010, Curtea Constituțională a respins ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 363 alin. 3 din Codul de procedură penală, statuând că „faptul că, potrivit reglementării criticate, pentru părțile prezente la dezbateri sau la pronunțare termenul de declarare a apelului curge (cu excepțiile prevăzute de lege) de la data pronunțării hotărârii nu este de natură să aducă atingere dreptului la apărare, respectiv dreptului la un proces echitabil al acestora, câtă vreme părțile, fiind prezente, au posibilitatea să cunoască soluția instanței și să acționeze în consecință, exercitându-și fără nicio îngrădire drepturile procesuale prevăzute de lege.”

Mai mult, pentru situațiile în care părțile sunt în imposibilitatea de a promova căile de atac în termenele prevăzute de lege, legiuitorul a reglementat repunerea în termen, art. 364 alin. 1 din Codul de procedură penală stabilind în acest sens că „apelul declarat după expirarea termenului prevăzut de lege este considerat ca fiind făcut în termen, dacă instanța de apel constată că întârzierea a fost determinată de o cauză temeinică de împiedicare, iar cererea de apel a fost făcută în cel mult 10 zile de la începerea executării pedepsei sau a despăgubirilor civile”. Așa fiind, și în aceste cazuri este asigurată deplina exercitare a dreptului la un proces echitabil, criticile autorului excepției fiind neîntemeiate.

Curtea constată că nu poate fi reținută nici pretinsa încălcare a egalității în drepturi, întrucât, potrivit unei constante jurisprudențe, egalitate nu înseamnă uniformitate, astfel încât la situații diferite regimul juridic aplicabil nu poate fi decât diferit. Situația diferită a părților prezente la dezbateri sau la pronunțare și care, în cunoștință de cauză, pot să promoveze căile de atac împotriva hotărârii pronunțate justifică un tratament juridic diferit, respectiv stabilirea ca moment de la care începe să curgă termenul pentru declararea acestor căi de atac pe cel al pronunțării hotărârii.

De asemenea, prin Decizia nr. 444 din 30 mai 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 544 din

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 360, art. 363 alin. 1 și 3 și art. 385³ din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Daniela Ghindeanu în Dosarul nr. 23.752/245/2007 al Curții de Apel Iași — Secția penală și pentru cauze cu minori.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 22 februarie 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,

AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Fabian Niculae

ABONAMENTE LA PUBLICAȚIILE OFICIALE PE SUPORT FIZIC

— Prețuri pentru anul 2011 —

Nr. crt.	Denumirea publicației	Număr de apariții anuale	Valoare (TVA 9% inclus) — lei		
			12 luni	3 luni	1 lună
1.	Monitorul Oficial, Partea I	900	1.200	330	120
2.	Monitorul Oficial, Partea I, limba maghiară	144	1.500		140
3.	Monitorul Oficial, Partea a II-a	245	2.250		200
4.	Monitorul Oficial, Partea a III-a	370	430		40
5.	Monitorul Oficial, Partea a IV-a	5.270	1.720		160
6.	Monitorul Oficial, Partea a VI-a	300	1.600		150
7.	Monitorul Oficial, Partea a VII-a	35	540		50
8.	Colecția Legislația României	4	450	120	
9.	Colecția Hotărâri ale Guvernului României	12	750		70

NOTĂ:

Monitorul Oficial, Partea I bis, se multiplică și se achiziționează pe bază de comandă.

ABONAMENTE LA PRODUSELE ÎN FORMAT ELECTRONIC

— Prețuri pentru anul 2011 —

Produs	Abonamentul FLEXIBIL (Monitorul Oficial, Partea I + alte 3 părți ale Monitorului Oficial, la alegere)									
	Lunar					Anual				
	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300
AutenticMO	50	130	330	790	1.740	500	1.250	3.130	7.510	16.520
ExpertMO	100	250	630	1.510	3.320	1.000	2.500	6.250	15.000	33.000
Autentic+ExpertMO	130	330	830	1.990	4.380	1.300	3.250	8.130	19.510	42.920

Produs	Abonamentul COMPLET (Monitorul Oficial, Partea I + toate celelalte părți ale Monitorului Oficial)									
	Lunar					Anual				
	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300
AutenticMO	60	150	380	910	2.000	600	1.500	3.750	9.000	19.800
ExpertMO	120	300	750	1.800	3.960	1.200	3.000	7.500	18.000	39.600
Autentic+ExpertMO	150	380	950	2.280	5.020	1.500	3.750	9.380	22.510	49.520

Colecția Monitorul Oficial în format electronic PDF, oricare dintre părțile acestuia

50 lei/an

Prețurile sunt exprimate în lei și conțin TVA.

Mai multe informații puteți găsi pe site-ul www.expert-monitor.ro, unde puteți aplica online comanda.

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro

Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.70, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72

Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

